

NO ESTEM SOLS

Ja fa molts anys d'això, concretament cinc anys. Va ser un estiu horrible. No es podia sortir al carrer per culpa d'uns volcans que van erupcionar l'any passat. L'atmosfera va quedar contaminada i els exèrcits estaven tots els dies patrullant. Tota la gent estava preocupada. Vaig mirar per la finestra totes les cases del meu poble i vaig anar-me a dormir.

Un bon dia vaig tornar a mirar per la finestra per saber què passava. L'exèrcit no sortia des de feia un bon període de temps. Vaig observar que un edifici, que semblava de pel·lícula, havia aparegut del no res: d'una setmana a l'altra. A l'edifici hi havien ombres mai vistes i símbols paranormals. Jo creia que havia embogit, però no, no, no estava boig. Vaig entrar dins l'edifici i vaig veure coses horribles. Les parets estaven plenes de sang. Les flors, pobres, estaven intoxicades, mortes, seques i enverinades. Aquest lloc era horrorós. Vaig passar cinc hores caminant en línia recta cercant la sortida i sempre veia els mateixos paisatges. Després, vaig seguir un rastre de color verd, vaig pujar al segon pis. Cada vegada la situació es posava molt més tensa. Però vaig continuar amb molta curiositat perquè volia arribar al fons d'aquest edifici. Arribant al segon pis vaig escoltar un soroll terrible d'una persona, això és el que jo creia. Vaig fer un salt de la por i vaig pujar les escales tan ràpid com vaig poder. Mai trobava el segon pis. Estava molt cansat d'aquestes escales perquè mai hi havia un final d'això. Jo estava començant a delirar i, de cop, vaig trobar el segon pis. No penseu que era millor perquè us estaria enganyant. El segon pis era una monstruositat. No hi havia ni una sola flor, ni un sol moble, només hi havia animals estranys estirats a terra. De sobte, vaig adonar-me que el rastre havia desaparegut. Vaig caminar i, finalment, vaig trobar un ascensor. Vaig baixar a l'últim pis. Vaig veure una ombra girant la cantonada. Llavors, vaig girar jo també. Sorprès per la foscor vaig continuar caminant i vaig veure que es separava l'únic llarg i tètric camí en tres extensos camins, vaig decidir anar pel del mig.

Finalment vaig veure una llum al fons del passadís vaig córrer molt content pensant que era la sortida però en realitat eren... EXTRATERRESTRES!!!!!!!!!!!!!! tenia molta por. Vaig començar a córrer molt ràpid però em van atrapar i van començar a dir el meu nom "Pau" i altre vegada "Pau". Vaig preguntar què volien de mi i em va dir que volien el control del món. Jo vaig dir que no i em van deixar anar. Llavors, un d'ells, es va transformar i es va convertir en un monstre amb quatre caps i dues boques. Quan va decidir menjar-me, vaig despertar del meu pitjor malson fins ara. Vaig anar-me a esmorzar. Vaig explicar el meu somni al meus pares i ells van escoltar la meva història rient-se, però jo, des d'aquell dia, estic segur que NO ESTEM SOLS.